

Beste Vrienden,

Toen ik in de vijftiger jaren naar Oost Afrika kwam was Kenia een land dat naar onze begrippen bol stond van de armoede: overall ellende en dingen die verkeerd gedaan werden; en het kwam meteen bij je op om te helpen met gulle hand en wijze raad. Zo is het niet meer. Als je hier nu komt met de leus: we komen de armen helpen, dan zeggen de lui: “Zijn wij dat ?” Wel zijn er nog veel te weinig zaken waar de Kenianen fier op kunnen zijn. Daar zijn natuurlijk de hardlopers. Elke dag vullen die een paar pagina's in de kranten. Vorige week werd ons team van Rugby-met-Zeven wereldkampioen; tjonge, dat was me een feest, ofschoon er niet veel mensen zijn die sjoenge hebben van rugby, laat staan zeventallig. Toch is het goed om te beseffen hoe sport een gebied is waarop een “achtergebleven” land in een generatie de wereldtop kan bereiken. Kunst is ook zo'n gebied. Vandaar onze kunst-academie in de sloppenwijken.

Is het wonder dat President Obama hier voor een Keniaan doorgaat? Of zelfs “Kenia's geschenk aan de Verenigde Staten” is, zoals het dagblad THE NATION destijds schreef. Een andere wereldberoemde figuur waar de pers niet genoeg van krijgt is onze Lupita. Dat is een filmster die vorig jaar een Oscar heeft gekregen als beste figurant of zo. Ja, een meid uit Kisumu, en echt een leuk iemand. Maar als je de krant moet geloven ligt de hele wereld permanent aan haar voeten. Een paar maand geleden verscheen ze in Hollywood op een sterren-party met een adembenemende jurk die helemaal van parels gemaakt was; de kranten vermeldden er huiverend bij hoeveel miljoenen shillingen de robe kostte. Maar oei, 's nachts werd het onbetaalbare gewaad uit haar hotelkamer gestolen. Rampspoed en verbijstering alom. Doch niet al te lang. De volgende dag werd de jurk weergevonden, en wel in de vuilnisbak van het hotel: de parels bleken allemaal van plastic te zijn.

Het bezoek van Theo, Marijke en Mart uit Bergeijk was gezellig. Ze kwamen niet om spectaculaire avonturen te beleven, maar om gewone dingen mee te maken bij de gewone lui. Eigenlijk is dat bijzonder, want dan voel je doorlopend kultuurschokken, meestal kleine, en nu en dan krijg je een opdonder. Ze zijn bij Wilfrieda en haar bedlegerige man en haar kleinkinderen met pikkerige handjes op bezoek geweest in het schamele huis waar het rook naar poep en pies en waar steeds meer mensen binnenkwamen. En een paar keer naar een propvolle zondagsmis waar niemand op zijn horologe kijkt en waar niemand papier in zijn hand heeft omdat er genoeg te zien is, en waar ik een klein meisje uit de bank zag komen kruipen om mee te doen met de grote dans-meisjes. En waar groot en klein na afloop nog een tijd gezellig rond blijft hangen. En waar je kinderen van alle maten ziet maar geen enkel wandelwagentje. Kinderen lopen of worden gedragen.

Over wandelwagentjes schiet me een mopje te binnen. Ergens in Europa liep op straat een moeder die een wandelwagentje voortduwde. Daarin zat haar zoontje van zes jaar. Een bezorgde kennis hield haar staande, en vroeg of het jongetje misschien nog niet kon lopen. “O jawel hoor,” zei de moeder, “maar godzijdank hoeft hij dat niet”.

Over lopen gesproken, met mijn gezondheid gaat het aardig goed; wel worden mijn pasjes steeds kleiner. En alles wat ik doe gaat steeds een beetje langzamer. Daardoor begint de tijd steeds sneller te lopen. Ik heb mijn vliegticket voor half juli al weer besteld. Voor ik het weet is het zo ver.

Veel goede wensen aan jullie allemaal, en bedankt voor het lezen.

Hans Burgman